

Șarpele de pe zidul nostru

Sâmbătă, 3 noiembrie 2007

Gili Cârstea

„Vai de cei ce doresc ,ziua Domnului.’ Ce așteptați voi de la ziua Domnului?”

Această întrebare - pe care Dumnezeu o pune poporului Său din vremea lui Amos - nu a fost luată prea în serios de nicio generație a poporului ales, deși mereu „ziua Domnului” a fost dorită, așteptată, cerută, visată. Toți dorim să vină odată ziua Domnului, și să mergem „acasă.”

Domnul spune că avem așteptări nepotrivite de la „ziua Domnului,” și că va fi „vai” de cei ce doresc ziua Domnului. În loc să fie „marea zi a bucuriei,” ea se va dovedi pentru cei mai mulți o zi întunecoasă, de mari dezamăgiri.

Cum a fost „ziua Domnului” pe care o anticipau toate ceremoniile și ritualurile sistemului iudaic? Toate acestea vorbeau despre Mesia, Cel uns, Izbăvitorul „copiilor poporului tău.” Cum a fost ziua în care a venit Mesia, Izbăvitorul? A fost o zi „întunecoasă” pentru majoritatea zdrobitoare a poporului lui Dumnezeu. Cea mai neagră zi a întregii lor istorii, am putea spune noi astăzi.

Când a venit ziua Domnului pentru ei, inima lor a fost testată la maxim, așa cum spunea Pavel: „Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Cor 3:13).

A fost cu adevărat un foc. După sute de ani de practicare a credinței adevărate, vine acum un oarecare și le spune că religia lor este perimată, și că tot sistemul trebuie părăsit. Gata cu templul, gata cu jertfele, gata cu spălările rituale, gata cu tăierea împrejur. Iubiți pe vameși, pe romani, pe samariteni. Închinarea este în duh și adevăr, nu la temple făcute de mâini omenești.

Ca să mențină credința strămoșilor, ei trecuseră prin încercări teribile de-a lungul secolelor. Se confruntaseră cu leul babilonian și scăpaseră cu bine. Au înfruntat ursul persan și s-au întors acasă mai decizi ca niciodată să rămână credincioși lui Iehova, așteptând și grăbind ziua Domnului. Și când tocmai se felicitau că au scăpat de cele mai serioase amenințări, șarpele de acasă s-a dovedit mai letal decât cele mai feroase fiare pe care le înfruntaseră.

„Veți fi ca un om care fuge dinaintea unui leu, pe care-l întâlnește un urs, și care, când ajunge acasă, își rezimă mâna pe zid, și-l mușcă un șarpe!” (Amos 5:19).

De ani de zile ei își rezemau mâna pe zidul infamiei, despre care vorbește Ezechiel (Eze 13:10.15), și nici nu se gândeau la șarpele de pe zid, care se prăjea la soare așteptând să vină ziua Domnului. Luați prin surprindere de o asemenea răsturnare a întregii lor practici religioase, le-a fost imposibil să se bucure de marea lumină ce răsărea peste Galilea neamurilor. Respectabilitatea academică a atârnat mai greu decât frumusețea neprihănirii. Un nume bun în biserică era mai prețios decât riscurile asociate cu adevărul prezent. Pacea oferită de evlavia de paradă era de preferat scandalului crucii.

„Ziua Domnului” pentru ei a fost întuneric și nu lumină.

Ce garanție avem că pentru noi ea va fi lumină și nu întuneric?

Citiți din nou amărăciunea lui Dumnezeu cu ei, și spuneți dacă ea și-a pierdut semnificația pentru biserica zilelor noastre:

„Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre, și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Când îmi aduceți arderi de tot și daruri de mâncare, n-am nici o plăcere de ele; și vițeei îngrășați pe care-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei. Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale! Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare, și neprihănirea ca un pârâu care nu seacă niciodată!” (Amos 5:21-24).

Ce avem aici? O mulțime de „fapte” (Apoc 3:15-17), din spatele cărora neprihănirea nu numai că nu „curge ca un râu,” dar a ajuns să fie contestată pe față, fiind văzută ca un vis irealizabil în această lume. Credința noastră a ajuns un șir de ritualuri, și se îndreaptă vertiginos spre sacramentalismul creștinismului medieval, îmbrăcat în hainele moderne ale misticismului antic. Ne-am prins în vârtejul acțiunilor de binefacere, aducem jertfe și arderi de tot cu mare devoțiune, ridicăm biserici cu vițeei îngrășați de ASI și le sfințim într-un vuiet de coruri unite. Batem marea și uscatul să ducem „viața abundentă” amărăților de pe glob, și nu ne sfiim să trâmbițăm pe toate căile turismul religios în care ne complacem, poate mai apare vreun sponsor mărinimos.

În timp ce ne felicităm că am scăpat de hăituiră leului filosofiei orientale, că am evitat cu viclenie suflarea aspră a ursului filosofiei ateiste, o să ne trezim și noi că șarpele de pe zidul nostru era cea mai mare amenințare.

Ziua Domnului va fi „întuneric și nu lumină” pentru un popor care trăiește din metafore, fără să fie dispus să se confrunte cu realitatea din spatele lor.